

gjørelsen af deres Bestemmelse yderligere ud til Efteraaret, men saa ere de endda ikke sikke, thi saa komme de atter til at konkurrere med senere Tilkomne, og det er da muligt, at om de end fuldstændigt fyldestgjøre Betingelserne, sfer det dog ikke saa udmærket godt, at de ikke atter kunne blive skubbede til Side. Jeg har fremsat disse Bemærkninger, da jeg gjerne har villet høre den ærede Ministers Mening om denne Sag og vide, om der var væsentlige Hindringer for det af mig fremsatte Forslags Gennemførelse. Den Fordel vilde der være derved med Hensyn til en snarlig Forøgelse af Premierlieutenantsklassen, at hvis der, hvad jeg tror let, opnaaeligt, kom 30 Stykker i hver Klasse, vilde der alt i Sommeren 1875 staa 60 Officerer til Ministerens Raadighed, medens han efter sit eget Forslag til den Tid kun vil have omtrent Halvdelen af dette Antal og maa vente paa yderligere Tilgang indtil Mai 1876. Saa fremt den høitagtede Minister ikke bestemt maatte fravaade det, og det i Øvrigt maatte vise sig, at der var nogen Stemning derfor i Thinget, vilde jeg tilraade en Ændring af Lovforslaget i den af mig antydede Retning. Ligeledes vilde det vistnok være heldigt, om den første Sætning i Lovforslaget blev ændret Noget, idet den, saaledes som den her staaar i sin hele Almindelighed, dog vistnok ikke ganske udtrykker den ærede Ministers Mening, thi det er sikkert ikke alle de i Loven om Hærens Ordning af 6te Juli 1867 § 90 fastsatte Bestemmelser om Officerstolens næstældste Klasse, som den ærede Minister vil have forandret. Der er jo nemlig for det Første en Bestemmelse deri, som siger, at dens Formaal er at give Sekondlieutenanter den Uddannelse, der bør fordres af faste Officerer i Hæren; det skal den naturligvis fremdeles gjøres ogsaa i disse to Aar, og saaledes som Tiden er bleven beregnet, skjønner jeg heller ikke rettere, end at den fuldstændig vil kunne fyldestgjøre dette. Ligeledes bør den 3die Passus i Paragrafen: „Efter Afgangsprøven gives der, saavidt Omstændighederne tillade det, de Elever, som have bestaaet Prøven, Afgang til Forsættelse til det Vaaben, i hvilket de ønske fremtidig at tjene“, sikkert ogsaa bevares. Det er nemlig en Bestemmelse, som jeg er overbevist om, at den ærede Minister heller ikke tænker paa at søge ophevet i denne Periode. Jeg antager ikke, at dette Lovforslag, hvis hurtige Fremme er meget ønskelig, kan give Anledning til en nyere Undersøgelse i et Udvalg; jeg troer, at man efter at have hørt de andre Aaleres Udtalelser, hvis der skulde komme saadanne, og den ærede Ministers Svar paa mit Spørgsmaal, vil kunne danne sig en tilstrækkelig klar Mening om, hvorvidt man bør vedtage mit Ændringsforslag eller ikke, og jeg skal i saa Henseende ogsaa selv beslutte mig paa stor Resignation. Jeg vil dobbelt tilraade ikke at seude dette lille Lovforslag i et Udvalg for de Officerers Skyld, som skulde rette deres Studier derefter. For deres

Beskyndende er det af overordentlig væsentlig Betydning i Tide at vide, hvorledes de ere situerede, for at de i Tide kunne begynde paa et Studium, som de maaske under andre Omstændigheder vilde skyde ud for derved at spare Tid og Penge. Det kan nemlig for Mange af dem ikke være af ringe Betydning, navnlig for dem, der for Tiden ere i Officerstolens yngste Afdeling og saaledes maa gjøre ekstraordinære Anstrængelser for samtidigt med deres Afgangsexamen fra denne Afdeling at tage Afgangsexamen til næstældste Klasse.

Berg: Den Stæffe af Overveelser, som dette Lovforslag har givet den sidste ærede Aaler Anledning til, synes mig dog at maatte forudsætte, at der kan være Anledning til ogsaa for os Andre at lade det nyere undersøge, end det kan ske her i Salen ved de korte Behandlinger, og jeg er derfor ikke enig med det ærede Medlem i, at en nyere Prøvelse deraf ikke skulde være fornøden. Det forekommer mig, at der er nogle andre Betragtninger foruden dem, som det ærede Medlem fremsatte, som kunde gjøres gjældende med Hensyn til Forslaget. Der foreligger for Tiden Forslag om en fuldstændig Reform i vor Uovgivning angaaende Hæren, og det maatte da synes noget betænkeligt paa dette Tidspunkt at reformere enkelte Bestemmelser, selv om det kun er midlertidigt, ved særegne Love. Det Naturligste maatte synes at være, at man gennem Reformen af Hærloven naaede de Ønsker, man har med Hensyn til Forandringer i de bestaaende Forhold paa een Gang og samlet; og skulde man have Haab om, at Hærløven kom ud i Aar, vilde det jo naturligst kunne ske paa een Gang. Jeg indrømmer imidlertid, at dette Forhold her, forsaavidt dets paatrængende Nødvendighed skal vise sig at være tilstede ved nærmere Undersøgelse, er af den Bestaffenhed, at en Udsættelse af Behandlingen deraf samtidig med Hærløven kunde bringe Diemebet med Lovforslaget til at lide, og jeg skal derfor ikke have Noget imod, at dette Lovforslag undersøges for sig, kun at det bliver undersøgt af et Udvalg. Det er fremhævet i Lovforslaget, at man tror at kunne uddanne Premierlieutenanter med en kortere Undervisningstid end den, der er fastsat i Hærløven. Det er for saa vidt glædeligt at faae det anerkjendt fra selve Krigsbestyrelsens Side, at noget Saadant kan ske; thi deti kan jo ligge et Fingerpeg med Hensyn til, hvilke Bestemmelser man bør tage i den nye Hærløve. Naar det imidlertid fremhæves som aldeles nødvendigt, at dette absolut skal ske midlertidigt, kunde man jo fremsætte Spørgsmaal i alt Fald, om man ikke ved noget stærkere Brug af hjemsendte Sekondlieutenanter, altsaa ved en stærkere Opfordring til disse om at melde sig til Tjeneste, vilde kunne være i Stand til at benytte de Sekondlieutenanter f. Ex., som have været til